

Fővárosi Ítéltábla

6.Pf.20.280/2021/6-II.

A Fővárosi Ítéltábla a Kerekes és Társai Ügyvédi Iroda (Cím3, ügyintéző: dr. Ölveczky István ügyvéd) által képviselt Felperes1 született Felperes1 születési neve (Cím2) felperesnek, a Nagy és Kiss Ügyvédi Iroda (Cím5, ügyintéző: dr. Nagy Szilárd ügyvéd) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. január 28. napján meghozott 6.G.42.107/2019/19. számú ítélete ellen a felperes által 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget. A le nem rótt 20.000 (húszezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes mint adós 2007. június 29-én svájci frank alapú kölcsönszerződést kötött az alperes jogelődjével mint hitelezővel. A kölcsön célja gépjármű vételárának finanszírozása volt. A szerződés 7. pontja rögzíti, hogy deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztőrészek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyam és kamat alakulásától függően változhat. Ennek jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nemcsak az esedékes törlesztőrészek növekedését eredményezheti, de a teljes hátralévő tartozást is növelheti. Az alperesi jogelőd kölcsönszerződés részévé tette üzletszabályzatának 18.3.4. pontja ugyanezt tartalmazza. A felek 2014. április 8-án a szerződést módosították és áttértek forint alapú szerződésre, fix futamidő mellett, 2022. december 3-ai lejárttal. Az alperes 2015. november 3-án felmondta a kölcsönszerződést.

[2] A felperes a módosított keresetében 250.000 forint, valamint a perrel felmerült költségei megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződés több okból is érvénytelen. Egyik érvénytelenségi okként azt jelölte meg, hogy az alperes jogelődjétől nem kapott megfelelő tájékoztatást az árfolyamváltozás kockázatáról, ezért tisztességtelen a kölcsönszerződésnek az árfolyamváltozás kockázatát teljes mértékben reá hárító feltétele. Hangsúlyozta, hogy a tájékoztatást megfelelő idővel a kölcsönszerződés előtt kell megadni, ezért a kölcsönszerződésbe foglalt tájékoztatás nem megfelelő. Előadta, hogy a szerződésbe foglalt tájékoztatás nem mutatja be az árfolyamváltozás kockázatának a törlesztőrészletekre gyakorolt hatását, nem hívja fel a figyelmet a forint súlyos leértékelődésének lehetőségére, és nem említi a devizakamatok változásának hatását. Állította, hogy az alperes jogelődjének ügyleti képviselőjétől olyan szóbeli tájékoztatást kapott, amelynek az alapján alappal gondolhatta, hogy az árfolyamváltozás kockázata őt csak korlátozottan terheli. Álláspontja szerint e feltétel érvénytelensége miatt az egész szerződés megdől. Kifejtette, hogy az érvénytelenség oka kiküszöbölhető azzal, ha a bíróság korlátozza kockázatviselésének mértékét, és meghatározza, hogy milyen felső határ eléréséig köteles viselni az árfolyamváltozás kockázatát. Erre figyelemmel a kölcsönszerződés érvényessé nyilvánítható, és a teljesítéseit az érvényessé nyilvánított tartalom szerint kell elszámolni. Az volt az álláspontja, hogy az árfolyamváltozás következményeit reá hárító feltétel a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 2. § d) pontja alapján is tisztességtelenné minősül, mert a kölcsönszerződés az árfolyam egyoldalú módosításának esetén nem ad neki lehetőséget a felmondásra. Másik érvénytelenségi okként azt jelölte meg, hogy a kölcsönszerződés a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 213. § (1) bekezdés d) pontja alapján semmis, mert nem határozza meg azokat a feltételeket és körülményeket, amelyek esetében megváltoztatható az árfolyam.

[3] Az alperes ellenkérelme elsődlegesen a per megszüntetésére, érdemben a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Hivatkozott arra, hogy a felperes nem terjesztett elő a 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) 37. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelő kereseti kérelmet, ezért a per megszüntetésének van helye. Érdemi védekezésében kifejtette, hogy jogelődje a kölcsönszerződés egyedi részének 7. pontjában és az üzletszabályzat 18.3.4. pontjában minden szempontból megfelelően tájékoztatta a felperest az árfolyamváltozás kockázatáról. Vitatta, hogy jogelődjének ügyleti képviselőjétől a felperes az írásba foglalttól eltérő tartalmú, olyan tájékoztatást kapott volna, hogy a törlesztőrészletek változásának van felső határa.

[4] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 38.100 forint perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett 36.000 forint kereseti illeték az állam terhén marad. Ítéletének indoklásában úgy foglalt állást, hogy a felperes keresete megfelelt a DH2 törvény 37. § (1) bekezdésében előírt feltételeknek, ezért nem látott lehetőséget a per megszüntetésére. Megállapította, hogy a peres felek között a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 523. § (1) bekezdésében körülírt kölcsönszerződés jött létre, amely a Ptk. alkalmazásában fogyasztói szerződésnek, a Hpt. alkalmazásában pedig fogyasztási kölcsönnek minősül. Álláspontja szerint az árfolyamváltozásra vonatkozó szerződéses kikötés nem jelent egyoldalú szerződésmódosítást, mert az árfolyamot nem a hitelező módosítja, hanem az a szerződéskötéskor meghatározott feltételek szerint változik. Erre figyelemmel a kölcsönszerződés nem tartalmaz a hitelezőt az árfolyam egyoldalú

megváltoztatására feljogosító feltételt, ezért az árfolyam megváltoztatásra lehetőséget adó okok feltüntetésének hiánya nem eredményezheti a kölcsönszerződés érvénytelenségét a Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontja alapján, sem az árfolyamváltozásra vonatkozó szerződési feltétel tisztességtelenségét a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 2. § d) pontja alapján. A perben kihallgatott tanúk vallomása alapján nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes az írásbelitől eltérő tartalmú tájékoztatást kapott volna az árfolyamváltozás kockázatáról. Rámutatott, hogy nincs olyan előírás, amely megszabná, hogy az adóst mennyi idővel a kölcsönszerződés előtt kell tájékoztatni az árfolyam változtatás kockázatáról. Okfejtése szerint a kockázat megfelelő mérlegeléséhez szükséges idő mértékét az adósnek kell megszabnia, és lehetősége van arra, hogy csak akkor döntsön arról, hogy tesz-e szerződéses nyilatkozatot vagy nem, amikor már – a tájékoztatásban foglaltakra is tekintettel – megfelelően mérlegelni tudta a kockázat viselésének következményeit. Erre figyelemmel az volt az álláspontja, hogy a szerződésbe foglalt tájékoztatás is megfelelő időben adottnak minősül. Kifejtette, hogy a kölcsönszerződés egyedi részének 7. pontjába és az üzletszabályzat 18.3.4. pontjába foglalt tájékoztatás világos és érthető, az tartalmazza, hogy a törlesztőrészek forintban fizetendő összege a devizaárfolyam és kamat alakulásától függően változhat, és ennek jelentős kockázata van. Kiemelte, hogy a szerződés nem utal az árfolyamváltozás felső határa, és nem szab meg felső határt, ebből pedig az következik, hogy az árfolyamváltozás kockázata felső határ nélkül terheli az adóst. A szerződésbe foglalt tájékoztatás egyértelműen megjelöli, hogy a devizanem árfolyamának és kamatának a változása következtében változhat a törlesztőrészek összege, és az növekedhet is. A tájékoztatás alapján érthető, hogy az árfolyamváltozás kihat a felperes fizetési kötelezettségére, és kedvezőtlen változás esetén az árfolyamváltozásból eredő törlesztőrészlet növekedést ő köteles megfizetni. Hangsúlyozta, hogy a tájékoztatásnak nem kell kiterjednie az árfolyam változását befolyásoló piaci mechanizmusok és egyéb körülmények ismertetésére. Álláspontja szerint a felperes számára a neki adott tájékoztatásból egyértelműen felismerhető, világos és érthető volt, hogy az árfolyamváltozás kockázata korlátozás nélkül kizárólag őt terheli, és az árfolyam reá nézve kedvezőtlen hatásának nincs felső határa. Ebből azt a jogi következtetést vonta le, hogy a felperesnek adott tájékoztatás megfelelő volt, ezért nem tisztességtelen az árfolyamváltozás kockázatát a felperesre hárító szerződési feltétel, és e feltétel érvénytelensége nem eredményezheti a kölcsönszerződés teljes érvénytelenségét. Okfejtése szerint az árfolyamváltozás kockázatát a felperesre hárító szerződési feltétel tisztességtelensége azért sem állapítható meg, mert az üzletszabályzat 18.3.3. pontjának utolsó bekezdése lehetőséget adott a felperesnek arra, hogy kezdeményezze tartozásának forint alapúra váltását, ezért nem bontja meg a felek szerződésből eredő jogainak és kötelezettségeinek egyensúlyát.

[5] Az ítélet ellen, annak megváltoztatása, keresetének teljesítése, valamint az alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalása iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tér ki arra, hogy álláspontja szerint a kölcsönszerződés hogyan szabályozza az árfolyamváltozást. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság érdemben nem használta fel az Európai Unió Bíróságának (EUB) ítéleteit. Hangsúlyozta, hogy az uniós jog elsőbbséget élvez a tagállam jogával szemben, annak rendelkezéseit a tagállami jog nem írhatja felül, az EUB ítéletei pedig közvetlenül kötelezik a tagállami bíróságokat. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem várta be döntésével az EUB előtt C-609/19. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás befejezését, és nem tulajdonított jelentőséget a C-932/19. számú ítéletben foglaltaknak. Hivatkozott arra, hogy a 2014/17/EU irányelv megalkotása óta tilos korlátlan kockázatot telepíteni a fogyasztókra, és ami 2014-től tilos, az korábban sem lehetett tisztességes. Érvelése szerint az alperes jogelődjétől kapott tájékoztatásnak tartalmaznia

kellett volna, hogy az árfolyamváltozás hatására a forint súlyosan leértékelődhet, a törlesztőrészletek jelentősen megemelkedhetnek, azok meghaladhatják a forint alapú kölcsönök törlesztőrészleteit, a felperes jövedelmét, a tőketartozás pedig a kölcsön fedezetének értékét. Kiemelte, hogy a jelentős kifejezés nem a végtelen és a korlátlan kifejezések szinonimája, a jelentős kockázat nem jelenthet korlátlan kockázatot. Előadta, hogy a korlátlan kockázat fogalma nem szerepel a tájékoztatásban. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Ptk. 209. § (2) bekezdésében foglaltakat, amikor nem tulajdonított jelentőséget a kölcsönszerződés megkötéséhez vezető összes körülménynek, és kizárólag az írásbeli tájékoztatásra alapozta az ítéletét. Az volt az álláspontja, hogy ha a Magyar Nemzeti Bank és a kereskedelmi bankok nem számoltak jelentős kockázattal, akkor ez a fogyasztóktól sem volt elvárható, és a bankok nem adhattak tájékoztatást olyan körülményről, amellyel maguk sem számoltak. Okfejtése szerint azáltal, hogy a törlesztőrészletek meghaladják a forintkölcsönök törlesztőrészleteit, meghiúsul a szerződés célja, a főkötelezettség körében a hitelező által vállalt alacsonyabb törleszthetőség. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az árfolyamkülönbség olyan költség, amelyet az alperes jogelődjének fel kellett volna tüntetnie a kölcsönszerződésben. Fenntartotta azt az állítását is, hogy az alperes jogelődjének ügyleti képviselője kifejezetten korlátozott kockázatról tájékoztatta. Hivatkozott arra, hogy nem volt tényleges lehetősége alaposan megismerni az őt visszavonhatatlanul kötelező feltételeket, a prudens működés követelménye nem egyeztethető össze a korlátlan kockázatú hitelezéssel, és ha bízhatott a bankok törvényes működésében, akkor nem kellett aggódnia amiatt, hogy nem fogja tudni kezelni a kockázatot. Álláspontja szerint a kockázat áthárítása tisztességtelen a kockázat kezelése nélkül. Hivatkozott arra is, hogy a 14/2001. (III. 9.) PM rendelet 5. § (3) bekezdése kockázati limitrendszer alkalmazását írja elő. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azokat a köztudomású ismereteket, amelyekről az átlagos hitelező tudhatott, és amelyek befolyásolták a döntését. Érvelése szerint ilyenek a bennfentes szakmai információk, amelyekről a szolgáltató tudhatott a szerződés megkötésének időpontjában, a PSZÁF Felügyeleti Tanácsának 9/2006. (XI. 7.) számú ajánlásában és a Magyar Bankszövetség 2006. január 26-ai tájékoztatójában foglaltak, az Cég1 vezetőinek sajtótájékoztatóján elhangzottak, a határidős árfolyam kiszámítás ismert módszere. Előadta, hogy a 2014/17/EU irányelv meghatározza a tisztességes hitelezés szabályait, előírja a magas szintű hitelezői szakmai tudást, a felelős hitelezést, a magas szintű fogyasztóvédelmet, a valós hitelképesség vizsgálatot, a felelős adós monitorozást, az aktív segítségnyújtást az adósoknak az észszerű teljesítéshez, a hitelkockázatok proaktív kezelését, az adósok minimális megélhetési feltételeinek védelmét, és tiltja a korlátlan kockázatú hitelezést. Okfejtése szerint korlátlan kockázatra nem lehet felelős döntést hozni, az árfolyam ingadozás és a jelentős változás fogalmak önmagukban nem értelmezhetőek, és tisztességtelen, ha a fogyasztónak olyan kockázatot kell viselnie, amely meghaladja a pénzügyi képességeit. Kifejtette, hogy az árfolyamváltozás kockázatára vonatkozó tájékoztatás alapján a fogyasztónak értékelnie kell tudnia a kockázatból eredő gazdasági következményeket, és a szerződés rendelkezései alapján ki kell tudnia számolnia a felvett kölcsön teljes költségét. Álláspontja szerint ez szükséges ahhoz, hogy a fogyasztó fel tudja mérni, hogy a vállalt kötelezettség nem haladja-e meg a teljesítőképességét. Vizsgálni kell azt is, hogy az árfolyamváltozás gazdasági következményeinek megérthetőségét és átláthatóságát mennyiben befolyásolják az árfolyamrésre és az egyoldalú hiteldíj módosításra vonatkozó rendelkezések, ezek együttes hatása.

[6] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a kölcsönszerződés egyedi részének 7. pontjában és az

üzletszabályzat 18.3.4. pontjában kellő alapossággal, közérthetően, világosan és egyértelműen tájékoztatta a felperest az árfolyamváltozás kockázatáról. Hangsúlyozta, hogy a felperes a szerződésben úgy nyilatkozott, hogy a tájékoztatást megértette, tudomásul vette, és a szerződést a kockázatok felelős mérlegelésével köti meg. Kiemelte, hogy a tájékoztatás nemcsak a törlesztőrészletek emelkedésének lehetőségét tartalmazta, hanem kitért a tőketartozás növekedésének lehetőségére is.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben bírálta felül az elsőfokú ítéletet [Pp. 228. § (4) bekezdés].

[8] A felperes fellebbezése alaptalan.

[9] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy a perbeli kölcsönszerződés részévé vált üzletszabályzat 18.3.3. pontjának utolsó bekezdése szerint „Amennyiben az ügyfélnek nincs hátralékos tartozása, jogában áll írásban kezdeményezni – módosítási díj megfizetése mellett – a Cég2-nél deviza alapú szerződése alapján fennálló hátralévő tőketartozásának forint-alapra történő konvertálását a következő törlesztőrészlet esedékességével.”.

[10] Az elsőfokú bíróság egyebekben a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével és a döntés ítéletben kifejtett indokaival az ítéltábla is egyetértett.

[11] A felperes fellebbezésében foglaltakkal kapcsolatban az ítéltábla a következőkre mutat rá:

[12] A Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg.

[13] A Ptk. 209. § (2) bekezdése kimondja, hogy a feltétel tisztességtelen voltának megállapításakor vizsgálni kell a szerződéskötéskor fennálló minden olyan körülményt, amely a szerződés megkötésére vezetett, továbbá a kikötött szolgáltatás természetét, az érintett feltételnek a szerződés más feltételeivel vagy más szerződésekkel való kapcsolatát.

[14] Az árfolyamváltozás kockázatának adós általi viselése a kölcsönszerződés fő tárgya, a főszolgáltatásért járó ellenszolgáltatás körébe tartozik, a kockázatot az adósra hárító szerződési feltétel pedig a szerződés fő tárgyát, a főszolgáltatásért járó ellenszolgáltatást meghatározó kikötés [2/2014. Polgári jogegységi határozat 1. pont]. A 93/13/EGK Irányelv 4. cikk (2) bekezdése értelmében a szerződés fő tárgyát meghatározó szerződési feltétel tisztességtelensége csak akkor vizsgálható, ha az nem világos, nem érthető. A feltétel világossága, érthetősége szempontjából van jelentősége annak, hogy a hitelező megfelelően tájékoztatta-e az adóst az árfolyamváltozás kockázatáról. Az árfolyamváltozás kockázatára vonatkozó hitelezői tájékoztatás elmulasztása vagy elégtelensége azonban önmagában nem eredményezi a kockázatot korlátlanul az adósra hárító feltétel tisztességtelenségét, hanem csak megnyitja a lehetőséget e feltétel tisztességtelenségének vizsgálatára. A feltétel tisztességtelensége szempontjából a Ptk. 209. § (1) és (2) bekezdése alapján azt kell vizsgálni, hogy a feltétel - a szerződés megkötésére vezető körülményekre, a kikötött szolgáltatás természetére, az érintett feltételnek a szerződés más feltételeivel vagy más szerződésekkel való kapcsolatára is figyelemmel - a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja-e meg a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit.

[15] A felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződés semmilyen módon nem ad lehetőséget az árfolyamváltozásból eredő, és korlátlanul reá hárított kockázat kezelésére. Az üzletszabályzat 18.3.3. pontjának utolsó bekezdésébe foglalt szerződési feltétel ugyanis lehetővé teszi a felperes számára, hogy forint alapúvá alakítsa át a devizában nyilvántartott tartozását, és ezzel megszüntesse az árfolyamváltozás kockázatát. A felperes egyébként 2014-ben élt is ezzel a lehetőséggel.

[16] A perbeli kölcsönszerződés részévé vált üzletszabályzat 18.3.3. pontjának utolsó bekezdése lehetőséget adott a felperesnek arra, hogy kezdeményezze a szerződésből eredő tartozásának forint alapúra váltását. Ez a szerződési feltétel lehetővé tette a felperes számára, hogy tartozásának forint alapúra váltásával a kölcsön futamideje alatt bármikor, a jövőre nézve megszüntesse az árfolyamváltozásból származó kockázatot, valamint annak reá nézve hátrányos következményeit, és a módosítás időpontjától olyan helyzetbe kerüljön, mintha forint alapú kölcsönszerződést kötött volna. Ilyen módon ez a szerződéses kikötés módot adott arra, hogy a felperes az árfolyamváltozás kockázatát és e kockázatnak a fizetési kötelezettségeire gyakorolt kedvezőtlen hatásait a jövőre nézve egyoldalú nyilatkozattal nyomban akkor kiküszöbölje, amikor ezeket első alkalommal tapasztalta. Az üzletszabályzat 18.3.3. pontjának utolsó bekezdésébe foglalt szerződési feltétel megfelelően ellensúlyozza az árfolyamváltozás kockázatát korlátozás nélkül a felperesre hárító szerződéses kikötéseket, mert lehetővé teszi az árfolyam felperes számára kedvezőtlen változásával járó érdeksérelem elhárítását, és az árfolyam kedvezőtlen változása miatt megbomlott érdekegyensúly helyreállítását. Ezért az árfolyamváltozás kockázatát korlátozás nélkül a felperesre hárító szerződéses kikötések nem bontják meg egyoldalúan az alperes javára a felek szerződésből eredő jogainak és kötelezettségeinek egyensúlyát. Erre figyelemmel az árfolyamváltozás kockázatát korlátozás nélkül a felperesre hárító szerződési feltételek a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján nem minősülnek tisztességtelennek és ebből az okból a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján semmisnek, és e feltételek érvénytelensége nem eredményezheti a Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján az egész kölcsönszerződés érvénytelenségét.

[17] Mivel az árfolyamváltozás kockázatát korlátlanul a felperesre hárító feltétel nem bontja meg a felek szerződésből eredő jogainak és kötelezettségeinek egyensúlyát a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megsértésével, e feltétel tisztességtelensége akkor sem lenne megállapítható, ha az alperes jogelődje egyáltalán nem adott volna tájékoztatást a felperesnek az árfolyamváltozás kockázatáról, vagy az adott tájékoztatás nem lenne megfelelő. Ezért a perben nem volt ügydöntő jelentősége annak, hogy a felperes milyen tartalmú tájékoztatást kapott, és ez a tájékoztatás megfelelt-e a magyar és az uniós jogi normákban támasztott követelményeknek.

[18] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az árfolyam emelkedéséből származó, az adóst terhelő többletfizetési kötelezettség nem a kölcsönszerződés egyoldalú módosításának a következménye. Annak a lehetősége, hogy a deviza árfolyama emelkedhet a forinttal szemben, és ennek hatására növekedhet az adós tartozásának forintban kifejezett összege, a deviza alapú kölcsönszerződések sajátossága. Ez kockázatot jelent az adós számára, de az is a deviza alapú kölcsönszerződések sajátossága, hogy ezt a kockázatot a forintkölcsönökénél lényegesen alacsonyabb ügyleti kamat fejében az adósnak kell viselnie. Az adós teljesítéseinek esedékessé válásakor irányadó átváltási árfolyamot azonban nem a hitelező szabja meg egyoldalúan, hanem az a pénzpiac alakulásától függ. Ezért az árfolyam emelkedéséből eredő többletkiadás nem olyan költség, amelyet fel kell tüntetni a kölcsönszerződésben, és mivel nem egyoldalú szerződésmódosítás következménye, a kölcsönszerződésnek nem kell tartalmaznia az árfolyam változását kiváltó okok felsorolását sem.

[19] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a kölcsönszerződés egyedi részének 7. pontjába és az üzletszabályzat 18.3.4. pontjába foglalt tájékoztatás egyébként megfelelt a Hpt. 203. § (6) bekezdésében és (7) bekezdés a) pontjában, a 6/2013. és a 2/2014. Polgári jogegységi határozatokban, valamint a EUB irányadó ítéleteiben meghatározott követelményeknek.

[20] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2021. június 17.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
a tanács elnöke

dr. Lente Sándor s.k.
előadó bíró

dr. Csóka István s.k.
bíró